

Představujeme skupiny náboženství: 4.-9. třída

Tento rok se opravdu urodilo, mám se z koho radovat. Hlavním nosíkem je hledání cesty k Bohu. Zpestřením času, kdy jsme spolu, je i pink pong nebo nějaká hra.

Někteří se zapojili i do přípravy příběhu o jedné svaté. Na tento příběh se můžete těšit na Vánoce před „dětskou půlnoční“.

Děkuji také rodičům za to, že děti podporují a vedou po cestě k Bohu.

Jaromír Tipp

V pondělí se schází skupina 4. až 6. třídy. Zleva spodní řada: Jirka, Matěj B., Ondřej, prostřední řada: Kryštof H., Terka, Eliška Š., Pavla, Eliška J., Monika, horní řada: Matěj P., Kryštof S., Štěpán, Šimon, Lojza a Paddy.

Ve čtvrtek se schází skupina 4. až 6. třídy. Zleva spodní řada: Lucka, Lukáš, Annamarie, horní řada: Paddy a Jirka. Ještě chodí Eliška.

V pátek se schází skupina 5. až 9. třídy. Zleva spodní řada: Olinka, Bety, Štěpán, Martin a horní řada: Paddy, Katka, a Lukáš. Ještě chodí Terka a Ondra.

„Pojďte a uvidíte“

Příprava třetí a čtvrté stránky Farních listů vždy předpokládá pohled do diáře a vzpomínku na události předchozího měsíce. Co jsme jako farní společenství prožili v listopadu, aby to stálo za zmínku, abychom na to ještě jednou vzpomněli.

Začátkem měsíce farnost získala další dva členy. Svátost křtu přijala Marie Glacová a Antonín Liebich. Stejnou neděli (6. listopadu) večer oslavili svého patrona členové mysliveckých spolků, kteří přišli do arciděkanského kostela na Svatohubertskou mši, kterou letos sloužil P. František Kaplánek.

Skoro všichni naši ministranti se zúčastnili setkání v Plzni a Praze – o čemž si můžete přečíst na dalších stránkách FL – a vrátili se domů bohatší o krásné zážitky.

Nevoličtí nezklamali a přišli do kapličky sv. Martina oslavit pouť. Nezklamali ani tím, že mnozí přišli na poslední chvíli nebo o něco později, a zaujali místo, z kterého nemohli vidět na oltář... Takový místní zvyk, nějak k té pouti patří.

Na přímluvu sv. Cecílie jsme se modlili za varhanice a varhaníky domažlické farnosti a děkovali jsme jim za jejich službu. Děkovali jsme spolu Kristu Králi za celý liturgický rok a milosti, kterými byl naplněn.

Opět jsme se potkali u malého oltáře v nemocniční kapli, abychom se modlili s nemocnými a za nemocné.

Na první adventní neděli nám byly představeny děti, které se těší na den prvního svatého přijímání a na setkání s Kristem ve svátosti smíření.

Ale kdybych měl říci, co mne během tohoto měsíce oslovilo nejvíce, aniž bych chtěl ubrat z významu výše zmíněných událostí, musel bych říci, že to bylo několik večerních pobožností v klášterním kostele. A mám pocit, že nejsem sám, kdo to může říci.

Kromě pobožnosti k Srdci Páně, která se koná vždy na první pátek v měsíci a růžencové pobožnosti s pozhánáním Nejsvětější svátosti, která následovala o týden později, doslova se zaplnil v listopadu klášterní kostel věřícími, kteří se přišli spolu modlit Korunku k Božimu Milosrdenství (třetí pátek) a uctít Marii jako Matku Dobré Rady (čtvrtý pátek).

Večerní adorace Nejsvětější svátosti v sobotu po mši svaté a první letošní roráty se setkaly s mnohem menším zájmem a účastí věřících. Nicméně i tyto dvě příležitosti k modlitbě považuji za zcela výjimečné chvíle uplynulého měsíce a chtěl bych obnovit pozvání k účasti na dalších. 30 minut tiché adorace Eucharistie nám může přinést až nečekané duchovní plody. Roráty doprovázeny zpěvem sester Anežky a Petry (v úterý) a scholy (v pátek) prostě do této adventní doby patří!

Ještě byl svátek sv. Ondřeje. Toho, který na dotaz „Mistře, kde bydlíš?“ uslyšel odpověď: „Pojďte, a uvidíte“. Vřele doporučuji čtení duchovní literatury, přeji, abyste si v adventu našli čas a přečetli něco hezkého. Snažil jsem se rozdělit o svou „modlitební zkušenost“ minulého měsíce. Ale jsem si jistý, že nic nenahradí osobní zkušenost každého z vás, komu Pán v adventu říká: Pojď a uvidíš! Přeji vám, aby osobní modlitba a společně prožitá pobožnosti byly živou zkušeností s Pánem.

P. Miroslav Gierga